

Sygn. akt VIII U 1028/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Stańczyk
Protokolant:	p.o. prot. sąd. Magdalena Wajda

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2018 roku w Lublinie

sprawy E. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy na dalszy okres

na skutek odwołania E. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 27 marca 2017 roku nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala wnioskodawcy E. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia (...)roku, od dnia 1 lutego 2017 r. do dnia 30 czerwca 2019 roku.

Sygn. akt VIII U 1028/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił E. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres. Decyzję swą organ rentowy uzasadnił powołując się na treść ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. 2018, poz. 1376 ze zm.). Wskazał, iż Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z dnia 13 marca 2017 roku ustaliła, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres (decyzja k. 175 20 akt ZUS).

E. C. w dniu 14 kwietnia 2017 roku wniósł odwołanie od tej decyzji, kwestionując jej zasadność. Domagał się jej zmiany poprzez ustalenie prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy, jaki miał miejsce w dniu (...) roku na dalszy okres (odwołanie k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc okoliczności leżące u podstaw wydania zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 5 a.s.).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. C. urodził się dnia (...). Ma wykształcenie zawodowe. Pracował jako ślusarz pod ziemią, górnik. W dniu 21 sierpnia 1987 roku wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ w dniu(...) roku (wniosek k. 1, protokół wypadkowy k. 3 akt ZUS).

Wnioskodawca był uprawniony i otrzymywał prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy trzeciej grupy inwalidów w związku z wypadkiem przy pracy od dnia (...)roku (wniosek k. 12 akt ZUS), następnie drugiej grupy inwalidów (decyzje k. 47, k. 62, k. 73-74 akt ZUS), zaś od dnia 1 grudnia 1998 roku renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, ostatnio przyznanej do dnia 31 stycznia 2017 roku (decyzje k. 79, k. 89-90, k. 98-99 akt ZUS, wyrok k. 113 akt ZUS, decyzje k. 127-128, k. 135, k. 148, k. 156 akt ZUS).

W dniu 28 grudnia 2016 roku E. C. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k. 169 akt ZUS).

Lekarz Orzecznik Zakład Ubezpieczeń Społecznych w orzeczeniu z dnia 8 lutego 2017 roku rozpoznał u odwołującego (...)Uznał, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, ale bez związku z wypadkiem przy pracy z dnia (...)roku (rozpoznanie k. 347v dokumentacji orzeczniczej).

Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych rozpoznając sprzeciw ubezpieczonego stwierdziła, iż stan zdrowia wnioskodawcy nie sprowadza niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia (...)roku (orzeczenie k. 174 akt ZUS).

Biegli psychiatra i psycholog wskazali, że E. C. posiada sprawność intelektualną w granicach normy (...)

Wnioskodawca od 28 stycznia 1988 roku leczony jest (...) ambulatoryjnie w (...) w Ł. z rozpoznaniem(...) Całość obrazu klinicznego sprowadza zatem nadal od dnia 31 stycznia 2017 roku okresową częściową niezdolność do pracy ze względu na stan (...) do dnia 30 września 2019 roku (opinia biegłego psychologa k. 23-24 a.s., opinia biegłego psychiatry k. 29-30 a.s.).

W opinii sporządzonej w dniu 19 czerwca 2017 roku biegli neurolog, otolaryngolog, psychiatra i psycholog rozpoznali u wnioskodawcy (...) (...) -Ll ((...) z dnia 31 października 2016 roku),(...) (KT z dnia 3 grudnia 2014 roku) i (...)Uznali wnioskodawcę za okresowo częściowo niezdolnego do pracy ze względu na stan(...)na dalszy okres do dnia 30 czerwca 2019 roku, a także trwale częściowo niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia z przyczyn laryngologicznych, bez związku z wypadkiem z dnia(...) roku. W uzasadnieniu biegli psychiatra oraz psycholog wskazali, że całość obrazu klinicznego sprowadza nadal okresową częściową niezdolność do pracy ze względu na (...) Biegły laryngolog podniósł, że wnioskodawca wymaga systematycznej ambulatoryjnej kontroli laryngologicznej, ewentualnie (...)występują co najmniej od 1978 roku i nie mają związku z wypadkiem przy pracy w dniu(...)roku. Stan (...)badanego sprowadza trwałą (...)Badanie neurologiczne nie potwierdziło obecności (...). Stopień zaawansowania (...) przyczynia się jedynie, w ocenie biegłego neurologa, do uznania wnioskodawcy za częściowo niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia, samodzielnie nie czyni niezdolności do pracy. Niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych nie pozostaje w związku z wypadkiem z dnia (...) roku (opinia k. 35 a.s.).

Odnosząc się do zastrzeżeń organu rentowego oraz pełnomocnika wnioskodawcy, w opinii uzupełniającej z dnia 15 lutego 2018 roku biegli uznali opiniowanego nadal okresową częściową niezdolność do pracy ze względu na (...)Częściowa niezdolność do pracy ze względu na (...) pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 20 lipca 1987 roku i trwa do dnia 30 czerwca 2019 roku.

Biegły laryngolog podtrzymał opinię wywodząc, że stan (...)roku (opinia uzupełniająca k. 70 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 20 sierpnia 2018 roku biegły psychiatra i psycholog wskazali, że okresowa częściowa niezdolność do pracy ze względu na(...) roku. Wskazali, że poprawa stanu zdrowia w porównaniu z okresem przed datą 31 lipca 2017 roku polegała na częściowej redukcji objawów...(opinia uzupełniająca k. 96 a.s.).

Zgromadzone w sprawie dowody Sąd uznał za przekonujące. Sąd w całości podzielił opinie biegłych lekarzy sądowych z zakresu laryngologii, psychiatrii, psychologii i neurologii. Opinie biegłych sądowych są w pełni logiczne i przekonująco uzasadnione z powołaniem argumentacji medycznej i odnoszą się do zastrzeżeń wnioskodawcy. Wskazać należy, że zostały sporządzone przez lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawcy.

Wydając orzeczenie w sprawie Sąd miał na względzie wnioski płynące z opinii biegłych psychiatry i psychologa, którzy wskazywali na okresową, częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres. Zostały one wydane przez niekwestionowanych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u E. C., po uprzedniej analizie akt sprawy, przeprowadzeniu badań specjalistycznych i zapoznaniu się z dotyczącą jego osoby dokumentacją lekarską, w tym zwłaszcza badaniami EEG. Opinie są rzetelne i wyczerpujące. Mają charakter całościowy, zawierają analizę chorób występujących u wnioskodawcy oraz określenie ich wpływu na zdolność do pracy w związku z wypadkiem z dnia (...) roku. Wnioski z nich płynące są jasne i poparte przekonującą argumentacją. Biegli dokładnie przeanalizowali dostępną dokumentację leczenia skarżącego, odebrali od niego szczegółowy wywiad oraz poczynili na tej podstawie odpowiednie wnioski.

Uzupełniając opinię biegli jednoznacznie stwierdzili, że wnioskodawca w wyniku obrażeń doznanych stał się osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem z dnia (...) roku, do dnia 30 czerwca 2019 roku. Wskazali, że poprawa stanu zdrowia w porównaniu z okresem przed datą 31 lipca 2017 roku polegała na częściowej redukcji objawów (...)

Brak było podstaw, by kwestionować wnioski płynące z opinii biegłego laryngologa i neurologa. Stanowiły one dowód na okoliczność niezdolności do pracy wnioskodawcy z ogólnego stanu zdrowia. Nie mogły zatem stanowić podstawy rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, skoro, jak ustalono w toku postępowania w sprawie, główne obrażenia jakich wnioskodawca doznał w wyniku wypadku przy pracy spowodowały następstwa w zakresie stanu (...), odwołującego.

Za podstawę rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy w Lublinie przyjął zatem opinię główną psychiatry i psychologa wraz z opiniami uzupełniającymi wskazujące na taki stopień naruszenia sprawności organizmu w wyniku wypadku przy pracy z dnia (...) roku, który powodował u wnioskodawcy częściową niezdolność do pracy do dnia 30 czerwca 2019 roku.

Należy przy tym zaznaczyć, że zarówno pełnomocnik wnioskodawcy, jak i pełnomocnik organu rentowego nie zgłaszali uwag do opinii biegłych uzupełniającej biegłych psychiatry i psychologa (k. 114 a.s.).

Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy gdy przeprowadzona już opinie zawierają istotne luki, są niekompletne, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, to jest gdy przedstawiona ekspertyza nie pozwala organowi orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych (wyrok Sadu Najwyższego z dnia 27 lipca 2010 roku, II CSK 119/10, LEX nr 603161, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009 roku, III CSK 7/09, LEX nr 533130).

Sąd Okręgowy w Lublinie uznał, że sporządzone w toku postępowania opinie główna wraz z opiniami uzupełniającymi biegłych zostały kompletne, jasne i należycie uzasadnione, a tym samym przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, II UKN 96/99, OSNP z 2000 roku Nr 23, poz. 869). Z tego względu nie prowadził dalszego postępowania dowodowego w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. 2018, poz. 1376 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Art. 17 ust 1 powyższej ustawy stanowi, iż przy ustalaniu m.in. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy - do ustalania wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Ustęp 2 cytowanego artykułu stanowi, że świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Zgodnie zaś z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2018, poz. 1280 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy. Przesłanką konieczną nabycia prawa do tego świadczenia jest ustalenie niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy emerytalnej i ustalenie, iż pozostaje ona w związku z wypadkiem przy pracy. W myśl powołanego przepisu niezdolną do pracy w rozumieniu przepisów tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Natomiast całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Stwierdzenie tej niezdolności poza aspektem biologicznym wymaga analizy wpływu na zdolność do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy jest warunkiem koniecznym ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 roku, II UK 108/11, LEX nr 1130390). W konsekwencji poziom posiadanych kwalifikacji staje się punktem odniesienia w ocenie predyspozycji zdrowotnych ubezpieczonego do pracy. Pojęcie kwalifikacji zawodowych nie jest jednak ograniczone ani do dotychczasowego charakteru pracy, ani do zawodu czy specjalizacji uzyskanej w wyniku nauki, ale należy je rozumieć szerzej, jako wynikające nie tylko z formalnego wykształcenia, lecz również z doświadczenia i praktyki zawodowej, które bez potrzeby przekwalifikowania zawodowego pozwalają podjąć pracę w innych warunkach i na innym stanowisku niż dotychczas (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2012 roku, II UK 321/11 LEX nr 1265565, dnia 7 lutego 2006 roku, I PK 153/05, OSNP 2007 nr 1 - 2, poz. 27).

Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezdolność do pracy wskutek wypadku przy pracy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych zachodzi wówczas, gdy wypadek przy pracy jest istotną przyczyną częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, co oznacza, że bez wynikającego z niego uszczerbku na zdrowiu niezdolność do pracy nie wystąpiłaby (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2008 roku, I UK 147/08, LEX 580249, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 roku, II UK 65/14, LEX 1567482, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 29 listopada 2012 roku, III AUa 1446/11, LEX nr 1237111).

Nie ulega wątpliwości, iż ustalenie niezdolności do pracy oraz jego związku z wypadkiem przy pracy (nawet wieloma wypadkami) w zasadzie nie jest możliwe bez odwołania się do wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. W sprawie, której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowego, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby ubezpieczonej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podnieść trzeba, iż wnioskodawca ma wyuczony zawód ślusarza, pracował w charakterze górnika, ślusarza pod ziemią, zatem powyższe doświadczenie zawodowe wyznacza

jego poziom kwalifikacji zawodowych i przez ich prymat należy dokonać oceny stanu zdrowia. W toku postępowania w oparciu o opinie biegłych sądowych, które Sąd obdarzył wiarą, stwierdzono taki stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, który powoduje dalszą niezdolność do pracy i stanowi przeszkodę do wykonywania przez ubezpieczonego pracy zgodnie z posiadanymi przez niego kwalifikacjami.

Mając powyższe na uwadze należy uznać, iż wnioskodawca spełnił przesłanki prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, bowiem jest w dalszym ciągu częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia (...) roku, w okresie od dnia 1 lutego 2017 roku do 30 czerwca 2019 roku.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.